

R. 2°. Demus veterum nonnullos ignorantiam detorsisse ad Christi humanitatem; id 1°. quoad apparentiam fecerunt, quatenus Christus dispensatione quadam ita se gessit, quasi varia ignoraret; ut quidem S. CYRILL. loc. cit. (p. 219. B.) ipse subdit et explicat. 2°. Id fecerunt figura, ut dicitur *concessionis*; velut dicerent: dato, non concesso, Christum ignorasse diem illum; eum non ignoravit ut Deus, sed ut homo; ergo immerito infertis Ariani, eum non esse vere Deum. Unde non sequitur, eos vere hanc ignorantiam affirmasse in Christo homine. Sic LEPORIUS presbyter, apud PETA-VIUM L. 11. c. 1. §. 14. in libello emendationis, qui Africanorum quorundam antistitum, et inter eos S. AUGUSTINI subscriptione probatus est, quod alias, ad objecta Arianorum respondens, ignorantiam velut concessione, ut dictum, detorsisset ad Christi humanitatem; contraria professione id ipsum revocavit his verbis: *Ut autem et hinc nihil cuiquam in suspitione derelinquam, tunc dixi, imo ad objecta respondi, Dominum nostrum Jesum Christum secundum hominem ignorare; sed nunc non solum dicere non præsumo; verum etiam priorem anathematizo prolatam in hac parte sententiam.*

375. *Obj. II.* Alios Scripturæ textus. 1°. De Christo prædicitur Ps. 34. *Quæ ignorabam, interrogabant me.* Et Jerem. 11. in Christi persona ait Propheta: *Non cognovi, quia cogitaverunt super me consilia.* Sed hæc in Christo homine ignorantiam produunt. 2°. Luc. 22. Christo *apparuit de cælo angelus confortans eum.* Sed si Christus novisset omnia, neque instantes ignorasset cruciatu, neque opus ipsi fuisset confortante angelo; ergo.

Ad 1um. R. N. *min.* Psalmistæ sensus est: *quæ ignorabam*, hoc est, quæ non feci, sive quorum mihi non eram conscius. Jeremiæ verba: *non cognovi*, idem sonant, quod dissimulavi; sive externe non manifestavi me cognoscere.

Ad 2um. R. 1°. Dicta illa fuisse ad veræ Christi humanitatis probationem; instinctu quippe naturali, natura nostra imminetia sibi atrocia mala, præsertim mortem, aversatur.

R. 2°. Cum S. EPIPHANIO hæc. 69. n. 60. verba illa: *confortans eum*, idem importare, ac laudans ejus fortitudinem, qua se morti promptus obtulerat dicens: *Non mea, sed tua voluntas fiat.* Quin ex ipsis illis Christi verbis conficitur, futurorum cruciatuum eum perfecte præcium fuisse.

376. *Obj. III.* Ex ratione: 1°. Scientia beata, seu visio beatifica secum fert summum gaudium, et omnem fugat tristitiam: sed Christus gravem tristitiam passus est in horto, cœpit pavere, tædere; ergo. 2°. Gloria corporis ob unionem hypostaticam æque fluit, eratque debita Christo homini, quam visio beatifica; ergo si illa impediri potuit in Christo, cur non et altera?

Ad 1um. R. D. Secum fert summum gaudium, et fugat tristitiam connaturaliter; sicut calor ut octo pellit frigus C. essentialiter, ita ut ad finem redemptionis obtinendum, gaudium impediri non possit, et tristitia de alio objecto, quod est distinctum ab objecto gaudii, non possit in eum finem permitti N. Paulo aliter respondent alii: Christum nempe retinuisse in superiori parte animæ gaudium, ac voluptatem, quæ ex visione Dei beatifica fluit, ne in partem inferiorem influeret, cohibuisse, ut sic redemptionis

nostræ opus perficeret; sicut impedivit, ne propria alias visioni beatificæ gloria ex anima in corpus redundaret.

Ad 2um. R. *Disparitas* est; quia impediri gloriam corporis, ut Christus pati posset, necessarium erat ad obtinendum redemptionis finem eo modo, quo decretus erat; decretum vero Dei erat, ut omnia passione et morte consummaret, ad Hebr. 2. Ad hunc vero finem non ita faciebat visionis beatificæ impeditio.

ARTICULUS II.

AN PRÆTER SCIENTIAM BEATAM, ANIMA CHRISTI HABUERIT SCIENTIAM PER SE INFUSAM?
ET QUOD HUIUS FUERIT OBJECTUM?

377. Duplex hic distinguitur scientia infusa. Altera est *per se* talis; estque illa, quæ a solo Deo postulat infundi, supra omnem subjecti, cui infunditur, exigentiam; estque intrinsece et quoad substantiam supernaturalis; et licet scientia beata, de qua Artic. præc., vel maxime talis sit; nomen tamen generis hæc, quanquam minus perfecta, sortitur. Altera est *per accidens* infusa, quæ per se quidem acquiri potest labore humano et industria, per species e phantasmatis, opæ intellectus agentis, erutas; a Deo tamen infundi potest, absque labore et industria acquirentis; qualis fuit scientia, quam Deus infudit protoparentibus, qui a primo creationis momento excellentiori longe gradu infusas habuerunt scientias, et artes, quam homines reliqui diuturno labore sibi comparent.

378. *Dico I.* Fuit in Christo scientia per se infusa a primo conceptionis suæ momento. Est S. THOMÆ 3. p. q. 9. a. 3. ac q. 11. tum communis TT.

Prob. I. Ex S. SCRIPT. ad Hebr. 10. ubi Apostolus introducit Christum statim mundum ingredientem, se in sacrificium offerentem æterno Patri: sed non potuit Christus ingrediens mundum, se offerre æterno Patri, nisi in ejus intellectu præcesserit actus scientiæ, a quo talis oblatio regularetur; ergo. *Subs.* Sed hæc scientia non potuit esse illa beata; hæc enim non est proportionata regula actus liberi: qualis fuit prima illa oblatio, qua se Patri obtulit, quæ fuit meritoria, ut ex S. AUGUSTINO probat S. THOM. 3. p. q. 34. a. 3. et docent in hunc locum SS. CHRYSOSTOM. AMBROS., etc.; voluntas autem sanctificativa hominum debuit esse meritoria. Nec fuit scientia acquisita; quia hæc pendet a sensibus, organisque corporeis, quibus, defectu ætatis, non potuit eo tempore Christus uti; ergo debuit esse infusa.

Prob. II. RATIONE. 1°. Christus non solum fuit comprehensor, sed simul viator; ergo et decuit pariter, habere eundem ut viatorem scientiam propriam viatoris, seu infusam; est enim perfectio peculiaris, et a scientia beata independens: quoniam vero a primo instanti non minus viator fuit, quam comprehensor; ergo et jam tunc illa scientia ei conveniebat; tum etiam, si illam in primo ortu habuerint angeli et Adamus; cur non Christus, illis infinite excellentior?

2°. Nulla perfectio deneganda est Christo homini, nisi vel opponatur visioni beatificæ, ut fides; vel officio Redemptoris, ut gloria corporis; ergo cum scientia hæc entitative supernaturalis, sit naturæ humanæ peculiaris

perfectio, et neutri opponatur; non est abneganda Christo; sed potius, ut debita unioni hypostaticæ, ei ab initio concedenda. Scientiam vero per se infusam non adversari visioni beatificæ inde liquet; quod una eademque res cognosci possit diversa luce, et diverso genere cognitionis; sicut et nos objectum idem, quod videmus sensu externo, cognoscimus simul interno, et percipimus intellectu.

379. *Dico II.* Christus homo per scientiam per se infusam, quoad res ordinis supernaturalis, cognoscit tum omnia entia creata supernaturalia in se ipsis; tum Deum unum et trinum evidenter, non quidem intuitive, sed abstractivè per species alienas.

Prob. 1^a. p. Entia illa supernaturalia creata, sive quidquid pertinet ad ordinem gratiæ, spectant ad scientiam per se infusam; in se enim possunt clare et directe attingi ab aliqua scientia: non naturali; hæc enim ad illa representanda proportionata non est: neque etiam a beata scientia; quia hæc in se et directe representat solum Deum; cætera vero tantum indirecte, et in ipso, ergo a scientia per se infusa; alia enim non superest.

Prob. 2^a. p. Quia, ex dictis modo, cognovit res supernaturales creatas distincte in se ipsis: atqui nequit eas ita distincte, et intuitive cognoscere, nisi in ipsis etiam indirecte et abstractivè cognoscat tum divinitatem, tum Trinitatem, quibuscumque res connexæ sunt. Sic cognoscit inter alia visionem beatificam; sed hæc essentialem respectum dicit ad SS. Trinitatem; utpote clara Dei unius et trini representatio.

Dixi tamen: *abstractivè per species alienas.* Non enim cognoscit anima Christi mysterium Trinitatis abstractivè per speciem propriam, representantem quidditatem ipsius: talis enim species foret necessario infinita; quia deberet in se ipsa exprimere quidditatem Dei, quæ est infinita. Nec est eadem ratio de cognitione beatificæ clare exprimente essentiam divinam infinitam; nam illam non exprimit in se ipsa, uti exprimeret talis species abstractiva; sed est pura tendentia vitalis ad objectum in se ipso existens.

380. *Dico III.* In ordine naturali, scientia per se infusa, cognoscit humanitas Christi secreta cordium, res futuras, absentes, præteritas, futura conditionata libera, ac possibilis eo modo, quo attingi a creato intellectu possunt.

Ratio est, quia imprimis non repugnat per scientiam supernaturalem cognosci etiam res ordinis naturalis; quamvis enim lumen ordinis inferioris terminari non possit ad res ordinis superioris, eo quod hæc perfectionem illius transcendunt; potest tamen lumen ordinis superioris attingere inferiora, cum virtus, quo superior, eo etiam universalior sit; ergo.

381. *Obj. I.* Carentia scientiæ per se infusæ non infert imperfectionem aliquam in Christo: quia non est carentia privativa, sive formæ subjecto debitæ; sed solum negativa; ergo in Christo homine abesse potest.

R. N. Ant. Sicut enim in Beatis, quamvis per visionem beatificam eadem videant objecta, quæ percipiunt sensibus, admittuntur tamen in illis cognitiones etiam sensitivæ ad cognoscendum connaturaliter per potentias naturales, quas, licet beati sint, non otiosas ac frustra possident, cum

non opponantur statui beatitudinis: ita Christus, etsi objecta eadem cognoscat per scientiam; merito tamen requirit, etiam cognoscere illa connaturaliter, supernaturalibus et naturalibus potentiis, et multo magis, quam Beati, ob rationes Concl.

382. *Inst. 1.* Christus homo longe perfectius cognoscit objecta, per scientiam beatam, quam ea cognoscere possit per scientiam infusam; ergo hæc est superflua.

R. 1°. Idem tenet in Beatis.

R. 2°. D. Ant. Cognoscit per scientiam beatam perfectius; sed uno modo tantum *C.* omni modo, etiam eo, quo cognoscit per scientiam infusam *N.* Cognoscit igitur objecta per scientiam beatam perfectius quidem; sed solum secundum quid, non simpliciter. Deinde modus cognoscendi respectu utriusque scientiæ non est idem; nam per scientiam beatam cognoscit objecta in Deo tantum causaliter; per infusam vero formaliter in se ipsis; igitur hic cognoscendi modus, utpote connaturalis, et peculiaris humanitatis perfectio, Christo negari non debet.

383. *Inst. 2.* Ob scientiam beatam non admittitur in Christo fides, sicut nec in Beatis; quia jam possidetur objectum perfectius; ergo ex eadem ratione admitti non debet scientia infusa.

R. N. Causal. Antec. Sed ideo non admittitur fides, quia essentialis illi obscuritas obstat statui beatifico; sed huic, ex dictis, scientia per se infusa non obstat. Deinde visio et scientia non habent idem objectum immediatum; unde etiam ex hac parte est diversitas.

384. *Inst. 3.* Nequeunt stare simul scientia attingens Deum absentem, et scientia representans Deum ut præsentem: atqui tales sunt scientia infusa, et beata; quarum prior Deum absentem, posterior ut præsentem representat; ergo.

R. D. M. Nequeunt simul stare scientia attingens Deum absentem positive, et scientia, etc. *C.* attingens Deum absentem negative, vel præcisive *N.* Per scientiam infusam cognoscitur Deus absens tantum negative et præcisive; quia scientia hæc non quidem attingit Deum *ut præsentem*; at non ideo negat esse præsentem, vel affirmat absentem.

385. *Obj. II.* Si detur in Christo scientia per se infusa; ergo ea uti potuisset sine conversione ad phantasmata, vel non: neutrum videtur commode dici posse; ergo.

R. N. min. et dico cum Angelico Doctore 3. p. q. 11. a. 2. Ut Christus ea scientia uteretur, non necesse habuisse se convertere ad phantasmata. Ratio est; quod necessitas convertendi se ad phantasmata, oritur ex naturali dependentia et connexionem, quam habent species intelligibiles ad phantasmata, ex eo, quod sunt erutæ e phantasmatibus opera intellectus agentis: ob quam dependentiam nequit intellectus humanus suum speculari objectum, quin illud idem, medio phantasmate corporeo, speculetur phantasia; sed species infusæ nullam habent dependentiam et connexionem ad phantasmata; cum sint propriæ rerum representationes a solo Deo productæ, independentem a sensibus, et organis corporeis; ergo.

386. *Obj. III.* Non potest in visione beatifica cognosci Deus, nisi eo modo, quo per eam representatur: atqui visio beatifica representat Deum intuitive; ergo, *Conf.* Cognitio procedens a scientia per se infusa est comprehensiva visionis beatificæ; ergo clarissime representat totum, quod visio de Deo enuntiat.

R. D. min. Visio, prout illa est representatio formalis, representat intuitive Deum subjecto visionem elicenti, sive Beato soli, quem informat *C.* Prout est representatio objectiva, ut respectu intellectus alterius, qui Deum cognoscit in visione, tanquam in objecto *N.* Sic scientia beata, vel visio, est objectum respectu scientiæ per se infusæ.

Ad Conf. R. Quamvis cognoscatur totum, quod representatur per visionem; tamen non nisi abstractivè attingitur, cum cognoscatur in speciè alterius, in quo non continetur eminenter.

ARTICULUS III.

AN, ET QUALEM SCIENTIAM NATURALEM HABUERIT CHRISTUS?

Scientia naturalis in genere illa dicitur, cujus et objectum non nisi res naturaliter cognoscibiles complectitur, et modus, quo tendit in objectum, naturalis est; hæc, si est acquisita labore proprio, et priorum experimento sensuum, dicitur experimentalis, juxta num. 366. Si est per accidens infusa, naturalis specificè dici solet; rectius, *naturalis infusa* dicitur, ut magis ejus discrimen pateat a *naturali acquisita*, labore proprio, sive experimentalis. De utraque scientia naturali, infusa, et experimentalis, sive acquisita hic quæritur.

387. *Dico I.* Habuit Christi humanitas, præter scientiam beatam, ac infusam per se, scientiam quoque naturalem eamque perfectissimam, per accidens infusam, ab instanti conceptionis suæ.

Prob. RATIONE. 1º. Christus ab instanti suæ conceptionis fuit quoad omnes proprietates naturæ suæ humanæ perfectissimus; ergo et habuit hanc scientiam. 2º. Hanc scientiam habuit Adam in ipso creationis suæ momento; ergo a fortiori Christus. *Nec dicas*, Adamo scientiam eam fuisse connaturaliter debitam, quia conditus in ætate perfecta, in qua sine hac non potuisset connaturaliter suum explere officium; nam quod Adamus erat conditus in virili ætate, jam erat Christus quoad rationem in conceptu suo, juxta Jerem. 31. *Femina circumdabit virum.* 3º. Christus ab initio infusus habuit virtutes morales omnes, etiam ordinis naturalis; ergo etiam scientias: tum a paritate rationis; tum quia inter virtutes morales est prudentia, a qua reliquæ virtutes in operando proxime regulantur; prudentia autem supponit notitiam speculativam principiorum et conclusionum. 4º. Christus ab initio uti potuit ratione non modo in actibus supernaturalibus, verum etiam in naturalibus; ergo ab initio scientiis omnibus, etiam naturalibus, instructus esse debuit. 5º. Vel hanc scientiam ergo acquisivit postea per disciplinam ab homine, ut Gnostici et Valentiniani olim fabulati sunt, vel per inventionem a rebus; primum dicit dependentiam ab homine; secundum a rebus; utrumque repugnat perfectioni Christi. 6º. Sequeretur secus, naturalem scientiam in genere in Christo fuisse imperfectam; cum non potuerit in tota vita sua Christus acquirere sibi species rerum omnium.

Ad hanc igitur scientiam naturalem infusam pertinent habitus primorum principiorum naturaliter cognoscibilium; sapientia, scientia; artes, et alia. Cumque infusa esset hæc scientia; licet per accidens, non debebat a phantasmatis; Christus haud necesse habuit, recurrere ad phantasmata; cum illa scientia uti vellet.

388. *Dico II.* Habuit tamen etiam Christi humanitas scientiam experimentalem, nullo modo infusam, sed propriis actibus successive acquisitam: per quotidianam experientiam, acquirendo novas objectorum species. Est communis Theologorum.

Prob. Cum enim natura humana in Christo suis esset instructa sensibus; hi excitabantur a subjectis; a sensibus per species impressas phantasia; et ab his potentia intellectiva et cognitio. Unde non tantum habuit eorum memoriam, quæ sic noverat; sed et multa vidit, audivit, sensit; quæ nullo antea sensu erat expertus. Unde ad Hebr. 5. v. 8. ait de Christo Apostolus: *Didicit ex his, quæ passus est, obedientiam;* nimirum didicit experimentaliter. Differt vero hæc scientia experimentalis ab infusa per accidens, quod hæc abstrahat a tempore et experientia sensuum; experimentalis vero terminetur ad objectum ut sensatum, sensatione præterita vel præsentis: cujus sensationis speciem Christus ante non habebat, sed acquirebat de novo.

389. *Obj. I. cont. Concl. I.* 1º. Jesus proficiebat scientia, ætate, Luc. 2.; ergo carebat scientia naturali infusa. 2º. Subsistentia creata est æquè naturaliter conjuncta naturæ humanæ, quam scientia naturalis; sed illa excluditur per subsistentiam divinam; ergo et hæc tum per scientiam beatam; tum infusam per se. 3º. Christus scientia per se infusa jam cognoscebat omnia, quæ cognosci possunt scientia de se acquiribili et per accidens infusa; ergo hæc superfluit. 4º. Doctor Angelicus 3. p. q. 12. a. 2. docet, habitum scientiæ naturalis auctum fuisse per abstractionem specierum, illudque probat allatis aliorum Patrum sententiis.

Ad 1ºm. R. ut num. 372. Proficiebat sapientia experimentalis, acquirendo per experientiam novas objectorum species *C.* infusa *subd.* Quoad majorem ostensionem externam *C.* secus *N.* Sic et proficiebat gratia, non quoad habitum, sed actum.

Ad 2ºm. *D. M.* Est æquè connaturalis naturæ humanæ, et simul æquè compossibilis cum subsistentia aliena *N.* cum hac impossibilis *C.* At scientia per accidens infusa nec repugnat scientiæ beatæ, nec infusæ per se: cum una eademque res cognosci possit multiplici luce et genere cognitionis; et quidem magis connaturaliter per scientiam naturalem cognoscuntur res ordinis naturalis; ergo et disparitas est.

Ad 3ºm. *R. D.* Scientia per se infusa cognoscebat omnia cognoscibilia, et omni etiam modo, quo cognosci possunt *N.* non omni tamen modo *C.* Ad perfectionem autem intellectus Christi spectat, non solum cognoscere omnia; sed etiam omni eo modo, quo sunt cognoscibilia; ergo et hoc naturali, ne alias scientia naturalis in Christo, secus ac in Adamo, defecisset, juxta prob. 6. Concl.

Ad 4ºm. *explico* et *D.* Auctum fuisse habitum scientiæ naturalis infusæ *N.* experimentalis *C.* Nam de priori contrarium tenet q. 20. de Veritate a. 2.

et in 3um. d. 15. a. 3. q. 3. cum S. BONAVENTURA, SCOTO, DURANDO, et aliis. Experimentalis vero, cum sit habitus pluribus experimentis, seu actibus circa singularia, sensibus percepta; augeri potuit: sicut et Christus secundum hanc proficere sapientia.

390. *Obj. II. cont. Concl. II. 1°.* Christus ab initio habuit infusas virtutes morales omnes; ut ipsi diximus Concl. 1^a.; ergo et omnes scientias ita infusas habuit, ut nullam postea acquisierit experientia. 2°. A primo instanti erat plenus gratiæ et veritatis; ergo nullam habuit scientiam acquisitam. 3°. Si potuisset acquirere scientiam experimentalem, intellectus Christi errare potuisset; error enim intellectus oritur ex errore sensus externi et interni; at in Christo poterat esse error sensuum; sic enim a longe poterat res apparere minor, quam revera esset.

Ad 1um. R. N. Cons. Licet enim exinde inferatur, Christum pariter habuisse scientiam naturalem infusam; non tamen idcirco scientia experimentalis excluditur: scire enim rem experimentaliter, est specialis cognoscendi modus, homini proportionatus ac connaturalis, ac essentialiter connexus experientiæ successu temporis habendæ; unde Christus caruisset modo cognoscendi hominis proprio, si nullam scientiam acquirere potuisset; quale nihil ex antecedente sequitur.

Ad 2um. R. D. Ant. Veritatis illius, quam infundi exigebat unio hypostatica C. talis est utraq; infusa, per se, et per accidens. Quæ connaturalis exigebat acquiri N. Talis est experimentalis; propter utramque enim scientiam infusam non debet Christus carere modo cognoscendi alio, hominis sensibus instructi proprio.

Ad 3um. R. N. seq. et prob. min. Tum quia virtute divina Christus poterat ita suos confortare sensus, ut non æque fallerentur, ac nostri: tum quia per excellentissimam intellectus sapientiam, ac scientiam tam beatam, quam infusam facile corrigere poterat sensum, si quando errare contingeret, et si quam errandi occasionem dare vellent phantasmata.

SECTIO II.

DE HUMANÆ IN CHRISTO VOLUNTATIS PERFECTIOE.

Ut certum fidei dogma, ex dictis Dissert. II. definitum contra Monotheletas et Eutyrianos, supponimus hic duas in Christo voluntates, divinam et humanam. Solum hic de voluntatis humanæ perfectione sermo erit. Quam maxime extollunt, ceu duo ornamenta nobilissima, *impeccabilitas*, et *libertas*, de quibus proinde secuturis Articulis agendum est.

ARTICULUS I.

AN CHRISTI HUMANITAS OBSTRACTA UNQUAM PECCATO FUERIT, AUT ESSE POTUERIT? ET CUR NON? TUM, AN IN EO LOCUM HABUERIT FOMES PECCATI?

391. Ex antiquioribus hæreticis fuisse, qui ita sentirent, BELLARMINUS notat, et colligi videtur ex Concilio Ephesino Act. 10. Ex recentioribus novatoribus Christianas aures blasphema voce *Calvinus* offendit in cap. 27. Matth. scribens: desperationis verba Christum edidisse in cruce. Tum L. 2. Instit. c. 16. §. 12. Christum, quando descendit ad inferos, de sua dubitasse salute; quod impium est dicere, licet, ut postea conatur emollire, motus illi anteverterint rationem: Dura etiam Durandi vox est in piis Catholicorum auribus, dum in 3um. d. 12. q. 2. non repugnare dicit, Deum peccare per assumptam naturam.

392. *Dico I.* Christus, Sanctus Sanctorum, nulli unquam peccato obstrictus fuit. Est de fide.

Prob. I. EX DIVINIS SCRIPTURIS, omnem peccati umbram in Christo excludentibus. Isaias 53. 9. prædixerat de Christo: *Qui iniquitatem non fecit.* Daniel c. 9. *Sanctum Sanctorum* prænuntiavit. Apostolus testatur, 2. Cor. 15. 24. *Qui non noverat peccatum.* Ad Hebr. 7. 26. *Pontifex sanctus, innocens, impollutus, segregatus a peccatoribus.* Ibid. 4. 15. *Tentatus per omnia pro similitudine absque peccato.* Porro peccatum originale removet a Christo angelus, Luc 1. v. 35. *Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi; ideoque, quod nascetur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei.* De actuali vero, imo peccato quolibet, exposulabat Christus ipse cum Judæis, Joan. 8. 46. *Quis ex vobis arguet me de peccato?*

393. *Prob. II.* Auctoritate ECCLESIE et PATRUM. Concilium Ephesinum Anathem. 10. S. CYRILLI Alex. approbans ita definit (Lab. t. 3. p. 409. C.): *Si quis Christum pro seipso quoque, et non potius pro nobis solis sacrificium obtulisse affirmaverit (neque enim is oblatione opus habebat, qui nullum peccatum commiserat), anathema sit.* Concors etiam est Patrum traditio et sensus Inter hos S. DIONYSIUS Alexandrin. epist. contra Paulum Samosatenum (Lab. t. 1. p. 855. C.): *Nisi, inquit, Christus idem esset Deus Verbum, non poterat a peccato immunis esse. Nullus enim peccato est expers, nisi solus Christus; sicut et Pater Christi et Spiritus sanctus.* S. ATHANAS. orat. 1^a, cont. Arian. n. 51. agens de mutabilitate hominum secundum iustitiam et peccatum: *Primo, inquit, homine mutato, et morte per peccatum in mundum introgressa; necesse omnino fuit, secundum Adam immutabilem esse, quo, si denuo serpens eum invaderet, impostura illius vim nullam et efficaciam haberet.* S. AMBROS. Lib. de Incarnat. Domin. Sacram. c. 7. n. 65. *Quomodo lubricum poterat timere peccati, qui peccatum remissurus advenerat?* Similibus sententiis pleni sunt Patrum codices. S. AUG. L. de Prædest. Sanctorum. c. 15. n. 30. L. de Nat. et Grat. c. 36., S. CYRILL. Alexandrin. Lib. 11. in Joan. (opp. t. 4. p. 985. D.), S. LEO epist. 28. ad Flavianum. cap. 2., etc.